

Crniški:

Dragi Marijini otroci!

Ravnokar sem ogledoval malo sličico: Devica Marija kraljuje z Jezuščkom v preprostem oltarju. Pred njima kleči mal deček, pod pazduho ima knjige, v eni roki drži rožni venec, z drugo pa molí Mariji in Jezuščku lepo jabolko v dar. In glej, Marija stega svojo roko in sprejema dar, Jezušček pa blagoslavlja ljubeznivega dečka.

Kdo je ta pobožni šolarček? Blaženi Herman je. Dne 6. aprila ima svoj god. V življenju svetnikov ali pa v »Zgledih bogoljubnih otrok« najdete njegov življenjepis. Mogoče vam ustrezem, če ga vam kar tukaj povem.

Gori na Nemškem, v slavnem mestu Kolin, je bil Herman doma. Rojen je bil leta 1150. Njegovi starši so po nesreči izgubili skoro vse svoje obilo premoženje. Zato je moral Herman v nežni mladosti okusiti bridkosti revščine. Večkrat je bil lačen, tešč je moral marsikdaj v šolo.

Starši so ga napeljavali z zgledom in besedo k pravi pobožnosti. Priporočali so mu, naj razodeva vse svoje težave Bogu in njegovi sveti materi Mariji. Hermanček je poslušal svet svojih dobrih staršev in postal nam je krasen zgled krščanske pobožnosti. Nad njegovo ljubeznijo do Marije Device naj se zgledujejo vsi Marijini otroci! Se prav majhen je Herman že prosil mamo, naj ga nauči kako molitvico, da se bo z njo priporočal vsako jutro in vsak večer svoji nebeški Materi. Mama ga je naučila »Pod tvoje varstvo« in še druge molitvice.

S sedmim letom je začel Herman hoditi v šolo. Ob potu v šolo je bila cerkev. Iz šole in v šolo gredé je vedno obiskal to hišo božjo. Močno se mu je prikupil oltar Matere božje. Tam se je prav zaupno pogovarjal z Marijo.

Prí svojih obiskih je vsekdar prav ponižno pozdravil božjo Porodnico in njenega Sina. Potem je potožil Jezuščku vse svoje težave, mu razodel vse svoje sklepe in pokazal naloge. Takole je približno govoril: »Ljubi Jezušček, to jutro sem dobil za zajtrk le majhen košček suhega kruha. Še sem lačen, pa hočem biti s tem zadovoljen. Saj si tudi ti, Sin božji, prostovoljno trpel pomanjkanje. Ti lahko blagosloviš tudi prav majhno drobtinico, da mi bolj zaleže kakor najdražja jed.« Povedal je Jezuščku tudi, kaj se je v šoli učil in kaj misli delati ta dan. Poslovil se je nazadnje prav lju-beznivo: »Rad bi ostal še dalje pri tebi in tvoji sveti Materi, o Jezušček, pa moram v šolo. Podelita mi vidva svoj blagoslov na pot in ne pozabita name, dokler spet ne pridem.« Potem je še z roko pomignil v pozdrav in veselo odhitel proti šoli.

Prav rad je tudi nabiral cvetice po polju, da je z njimi krasil oltarje v cerkvi. Tudi kaka jedila je prinesel včasih s seboj in jih ponujal zdaj Mariji zdaj božjemu Detetu. Ko ni hotel nobeden nič vzeti, je bil pa močno žalosten.

Neki dan je dobil lepo jabolko v dar. Takoj je hitel z njim pred Marijin oltar. V zaupni molitvi je prosil, naj Marija vendar sprejme ta lepi dar. Pa ji je ponujal jabolko. In glejte čudo! Marija na podobi je stegnila roko in sprejela dar. Nepopisno vesel in srečen je bil Hermanček.

Marija je pa še tudi drugače poplačala dobremu dečku njegovo darežljivost. Ker so bili njegovi starši ubogi, je moral hoditi Herman tudi pozimi bos. V hudem mrazu je prišel nekoč v cerkev. Marija ga je vprašala: »Herman, zakaj pa hodiš bos v tem hudem mrazu?« — »Čevljev nimam,« ji je odgovoril deček. Marija mu pa pravi: »Pojdi tja k onemu kamenu, tam boš našel toliko denarja, da si boš lahko kupil čevlje.« Herman je privzdignil tisti kamen in res našel denar. Vesel ga je pokazal svoji Dobrotnici. Ta mu je pa rekla: »Kolikokrat boš v potrebi, pridi na to mesto in vselej boš našel tu, kolikor boš potreboval.« Součenci Hermanovi so izvedeli to. Tekli so v cerkev, molili in privzdigovali kamen; pa nikoli niso nič našli. Manjkala jim je Hermanova zaupljiva pobožnost do Marije in njegova angelska nedolžnost.

Dragi Marijini otroci! Blaženi Herman nam je krasen zgled b o g o s l u ž n o s t i. Ta čednost je za tremi božjimi čednostmi najznamenitejša. Je pa to tista čednost, ki nas

naganja, da damo Bogu čast, ki mu gre kot našemu Stvarniku in najvišjemu Gospodu.

To čednost obujemo posebno tedaj, ko izvršujemo taka opravila, ki so že po svoji naravi namenjena za bogočastje. So pa to zlasti: molitev, daritev svete maše, sveti obredi sploh, posvečevanje posebnih časov, prisega in zaobljuba.

Takoj vidite, da je čednost bogoslužnosti ali pobožnosti tista, ki jo obudi dober kristjan vsak dan večkrat. Saj molimo večkrat na dan, pri daritvi svete maše smo tudi, kolikorkrat je le mogoče, svetega obhajila in svete spovedi se pa tudi radi večkrat udeležujemo. Druge skupne cerkvene pobožnosti so nam tudi pri srcu.

Porabimo ta mesec pri večernem izpraševanju vesti nekaj časa v to, da pregledamo, kakšna je naša pobožnost. Vse bogoslužne vaje celega dne si dobro ogledjmo vsako posebej. Obžalujmo vsako nemarnost, raztresenost, in sklenimo, da bomo drugi dan bolj goreče Boga častili. Opozoril vas bi rad še posebno na molitev pred in po šoli. Marsikje se prav grdo moli.

Otroci božji! Ta mesec prazujemo Veliko noč. Naj vam bo blagoslovljena! Pozdravljeni!

Marija blagoslavljalj vas!
Z ljubim Sinom slednji čas

1. Uganka.

(Vinko Lavrič.)

Če je — a --, varuj se,
če je — e --, udari te,
če je — o --, vadi se,
če je — u --, ljudje noré,
če pa — r --, zagrebe te.

2. Črkovna podobnica.

I." ,S @ j X S Ig VIII" 100' 8"